

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 22 2020, nummers 465 – 480 vrijdag 5 juni 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	4
Ambtenarenrecht.....	5
Sociale zekerheid overig.....	8
Bestuursrecht overig.....	8
Noodverordening.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Openbare orde	9
Wet openbare manifestaties	9
Vreemdelingenrecht	10
Regulier	10
Asiel	11
Richtlijnen en verordeningen	12
Vreemdelingenbewaring	14

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 465

Rechtbank Limburg, 08-05-2020 (publ. 02-06-2020), AWB 19 / 525 / V

Awb 8:43 lid 1

BEROEPSPROCEDURE. PROCESKOSTEN. Replik. Uitspraak op verzet. Geen aanleiding om in zaken die betrekking hebben op decentrale heffingen en de Wet waardering onroerende zaken ten aanzien van formele kwesties aangaande de Awb af te wijken van de vaste jurisprudentie van de ABRS en de CRvB in (andere) bestuursrechtelijke zaken, waarbij een reactie op het verweerschrift, ongeacht of een belanghebbende zo'n stuk zelf wel als repliek ziet, niet wordt beschouwd als een repliek in de zin van artikel 8:43, eerste lid, van de Awb.

Uitspraak op verzet. [...]

4. De rechtbank is van oordeel dat in de uitspraak van 10 oktober 2019 de proceskosten juist zijn vastgesteld en overweegt daartoe het volgende.

4.1. De gemachtigde van opposante heeft ongevraagd een reactie ingediend op het verweerschrift. Onder verwijzing naar een uitspraak van 15 november 2018 van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch ([ECLI:NL:GHSHE:2018:4638](https://ecli.nl/GHSHE:2018:4638)) dient deze reactie volgens gemachtigde te worden aangemerkt als repliek.

4.2. De rechtbank stelt vast dat het gerechtshof in voormelde uitspraak algemene richtsnoeren voor proceskostenvergoedingen heeft gegeven en heeft geoordeeld dat een reactie op het verweerschrift als conclusie van repliek voor vergoeding in aanmerking komt. Het gerechtshof overweegt verder dat rechtbanken autonoom zijn in de inrichting van hun werkproces en ervoor kunnen kiezen in het vooronderzoek geen gelegenheid te bieden tot het indienen van een conclusie van repliek maar stelt daarbij de voorwaarde dat een reactie die volgt op een verweerschrift, vanuit proceseconomisch oogpunt, als (voortijdig) ingediend nader stuk kan worden geaccepteerd, niet zijnde een conclusie van repliek, mits belanghebbende daarover wordt geïnformeerd.

4.3. De rechtbank volgt het gerechtshof op dit punt niet. De rechtbank ziet geen aanleiding om in zaken die betrekking hebben op decentrale heffingen en de Wet waardering onroerende zaken ten aanzien van formele kwesties aangaande de Awb af te wijken van de vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State en de Centrale Raad van Beroep in (andere) bestuursrechtelijke zaken, waarbij een reactie op het verweerschrift, ongeacht of een belanghebbende zo'n stuk zelf wel als repliek ziet, niet wordt beschouwd als een repliek in de zin van artikel 8:43, eerste lid, van de Awb. Dit wordt gelet op de rechtseenheid die er thans is tussen de hoogste bestuursrechtelijke instanties niet wenselijk geacht. De rechtbank is van oordeel dat de mogelijkheid om de indiener van een beroepschrift in de gelegenheid te stellen schriftelijk te repliceren moet worden voorbehouden voor zaken waarbij de rechtbank dit voor een efficiënt procesverloop noodzakelijk acht. Verder acht de rechtbank - evenals de Rechtbank Gelderland (zie haar uitspraak van 6 december 2018 [ECLI:NL:RBGEL:2018:5196](https://ecli.nl/RBGEL:2018:5196)) - het niet ondenkbaar dat de voorgestelde lijn van het gerechtshof ertoe leidt dat professionele gemachtigden veelvuldig ongevraagd reacties gaan indienen op het verweerschrift uitsluitend om in aanmerking te komen voor een hogere proceskostenvergoeding en dat

is evenmin wenselijk. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:3466](#)

JnB2020, 466

MK CBB, 02-06-2020, 18/2235

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 2 lid 3

PROCESKOSTEN. Matiging ex artikel 2, derde lid, van het Bpb. In uitzonderlijke gevallen kan strikte toepassing van het Bpb onrechtvaardig uitpakken en kan de rechter in bijzondere omstandigheden de volgens het Bpb berekende vergoeding – zonder af te doen aan het karakter van een tegemoetkoming in de daadwerkelijke kosten – verhogen of verlagen (verwijzing naar de toelichting bij het Bpb; Stb. 1993, 763, p. 10). I.c. is hier geen sprake van.

[ECLI:NL:CBB:2020:365](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van het CBB van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:CBB:2020:366](#), [ECLI:NL:CBB:2020:367](#), [ECLI:NL:CBB:2020:368](#),

[ECLI:NL:CBB:2020:369](#), [ECLI:NL:CBB:2020:371](#), [ECLI:NL:CBB:2020:372](#),

[ECLI:NL:CBB:2020:374](#) en [ECLI:NL:CBB:2020:375](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2020, 467

Rechtbank Limburg, 27-05-2020 (publ. 29-05-2020), AWB 20/483

college van burgemeester en wethouders van Nederweert, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Abm) 2.2 lid 1, 3.5 lid 1, 3.34 lid 1

ACTIVITEITENBESLUIT. Dwangsombesluit. I.c. is niet gebleken van een mogelijkheid om de met het Abm strijdige verontreiniging van het in de bodem infiltrerende water in de voorziening te legaliseren. Dat de aanpassingen aan de luchtwassers, die volgens eisers de verontreiniging van de opvangvoorziening zouden veroorzaken, wel legaliseerbaar zijn gebleken, doet daar niet aan af. De aan de last ten grondslag liggende overtreding ziet immers niet op de werking van de luchtwassers.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:3805](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 468

MK Rechtbank Amsterdam, 28-05-2020, AMS 19/6115

dagelijks bestuur van de Veiligheidsregio Amsterdam-Amstelland, verweerder.

AMBTENARENRECHT. ONGESCHIKTHEIDSONTSLAG HOOFDBRANDWACHT-PLUS I.V.M. LIDMAATSCHAP HELLS ANGELS. Verweerders stellingname lijkt grond te bieden voor een ontslag zonder meer van alle brandweerlieden in de regio Amsterdam die lid zijn van de Hells Angels, los van hun verdiensten zoals door eiser aangehaald (de duur van hun dienstverband, de leeftijd, eventuele FLO-mogelijkheden, de persoonlijke situatie en persoonlijke capaciteiten) en los van de vraag of sprake is geweest van eventuele incidenten gerelateerd aan de Hells Angels. Dat is bepaald niet in lijn met de laatst aangehaalde passages uit de uitspraak van de Raad [ECLI:NL:CRVB:2016:3448](#) en de daarin vereiste belangenafweging.

Aan eiser is de maatregel van ontslag wegens ongeschiktheid opgelegd vanwege zijn lidmaatschap van Hells Angels.

Rechtbank: 21. Door verweerder zijn inderdaad geen concrete incidenten ten grondslag gelegd aan het bestreden besluit. Kennelijk hebben zich in de gehele periode van 25 jaar van eisers dienstverband en 21 jaar lidmaatschap van de Hells Angels, geen noemenswaardige incidenten voorgedaan, ook niet (mogelijk) gerelateerd aan de Hells Angels.

22. Verweerder meent echter dat ook bij het ontbreken van dergelijke incidenten toch tot verlening van een ontslag wegens ongeschiktheid kan worden overgegaan, vanwege eisers lidmaatschap van de Hells Angels en de bestuursfunctie die hij daar vervult. Verweerder heeft daarbij geschetst in welke opzichten dat lidmaatschap strijdt met de belangen van de dienst en schade zou kunnen toebrengen aan de naam van de dienst en het door het publiek daarin te stellen vertrouwen.

23. Die zorgen van verweerder zijn bepaald niet onbegrijpelijk, maar ook hier geldt dat een feitelijke concretisering ervan ontbreekt. Verweerder schetst een risico dat zich mogelijk zou kunnen voordoen vanuit eisers functie in zijn contacten met burgers en samenwerking met de politie, maar kennelijk heeft dit risico zich in de afgelopen 21 jaar niet verwezenlijkt.

Verweerders stellingname lijkt ook grond te bieden voor een ontslag zonder meer van alle brandweerlieden in de regio Amsterdam die lid zijn van de Hells Angels, los van hun verdiensten zoals door eiser aangehaald (de duur van hun dienstverband, de leeftijd, eventuele FLO-mogelijkheden, de persoonlijke situatie en persoonlijke capaciteiten) en los van de vraag of sprake is geweest van eventuele incidenten gerelateerd aan de Hells Angels. Dat is bepaald niet in lijn met de laatst aangehaalde passages uit de uitspraak van de Raad en de daarin vereiste belangenafweging.

24. Daarmee komt de rechtbank tot het oordeel dat van een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging geen sprake is geweest. Dat betekent dat het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt, onder gegrondverklaring van het beroep.

25. Eiser heeft ook nog gesteld dat sprake is van strijd met het verbod van vooringenomenheid, het motiveringsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt niet. Van een ondubbelzinnige schriftelijke toezegging is niet gebleken, met name niet van een toezegging die op voorhand in de weg staat aan verlening van ontslag.

De andere beroepsgronden die door eiser zijn aangevoerd hebben geen specifieke meerwaarde boven de toetsing aan het gebod van een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging zoals die hiervoor is geschetst. Aan de beoordeling van deze beroepsgronden komt de rechtbank dan ook niet toe.

26. Evenals het geval was in genoemde uitspraak van de Raad van 29 september 2016, kan het geschil thans niet finaal worden beslecht. Verweerder zal worden opgedragen om met inachtneming van deze uitspraak, een nieuwe beslissing te nemen op het bezwaar van eiser.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:2715](https://ecli.nl/RBAMS:2020:2715)

JnB2020, 469

Rechtbank Gelderland, 22-05-2020 (publ. 04-06-2020), 19/2218

staatssecretaris van Financiën, verweerder.

Verplaatsingskostenbesluit (Besluit) 2 lid 1 onder c, 15

AMBTENARENRECHT. WEIGERING TOESTEMMING GEBRUIK MOBILITEITSKAART TUSSEN KANTOORADRES EN WOONPLAATS PARTNER. Het levert geen onredelijke situatie op dat eiser alleen zijn reiskosten vergoed krijgt op het traject van zijn geregistreerde woonadres naar zijn plaats van tewerkstelling.

Verweerder heeft eiser geen toestemming verleend om naast het gebruik van zijn mobiliteitskaart voor woon- werkverkeer tussen zijn kantooradres en zijn woonplaats, zijn mobiliteitskaart te gebruiken tussen zijn kantooradres en de woonplaats van zijn partner.

Rechtbank: 3.3. De rechtbank stelt vast dat verweerder op grond van artikel 15, eerste lid, van het Besluit voor zover nodig in afwijking van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels kan beslissen in individuele gevallen, waarin deze regels naar zijn oordeel niet of niet naar redelijkheid voorzien. Verweerder heeft hierbij beoordelings- en beleidsruimte, zodat de rechtbank verweerdens oordeel terughoudend moet toetsen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat toepassing van de regelgeving niet maakt dat sprake is van een onredelijke situatie. Het is aan eiser, en zijn partner, om te bepalen hoe invulling te geven aan de lat-relatie en daarmee samenhangende woonsituatie. Ook denkbaar is dat mensen met een lat-relatie samen op één adres verblijven in het weekend en op werkdagen steeds vanuit hun 'eigen' huis naar het werk reizen. Daarmee zegt de rechtbank niet dat eiser maar op die manier invulling aan zijn relatie moet geven. Daarin is eiser uiteraard vrij. Maar andersom is een werkgever ook niet gebonden aan hoe een werknemer invulling wenst te geven aan zijn relatie. Het levert dan ook geen onredelijke situatie op dat eiser alleen zijn reiskosten vergoed krijgt op het traject van zijn geregistreerde woonadres naar zijn plaats van tewerkstelling. Dat eiser zijn reiskosten zelf moet betalen als hij ervoor kiest om op een werkdag vanuit Leiden naar zijn werk te

reizen, terwijl hij vanuit Ede 'gratis' met zijn mobiliteitskaart zou kunnen reizen, kan niet onredelijk worden genoemd. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat wat eiser heeft aangevoerd over het zelf moeten betalen van zijn reis en over zijn collega's niet als zo schrijnend kan worden aangemerkt dat verweerder in redelijkheid niet kon afzien van toepassing van de hardheidsclausule.

4.1. Eiser voert verder aan dat hij toestemming zou moeten krijgen, omdat collega's van hem deze toestemming wel hebben gekregen van hun leidinggevenden. Verweerder had dit kunnen onderzoeken door een kort e-mailbericht aan de leidinggevenden te sturen met de vraag of aan medewerkers dergelijke toestemming is gegeven. Verder is het volgens eiser zo dat er collega's zijn die de mobiliteitskaart gebruiken voor woon-werkverkeer terwijl ze feitelijk niet reizen vanaf en naar de woonplaats, maar van en naar andere plaatsen, bijvoorbeeld de plaats waar de oppas woont of waar het kinderdagverblijf is gevestigd.

4.2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat dit niet maakt dat eiser wel toestemming zou moeten worden verleend. Omdat eiser de namen van collega's niet wil noemen die naar zijn zeggen wel toestemming hebben gekregen, ontbreken de gegevens en omstandigheden waaronder deze collega's werken en woon-werkverkeer plegen.

4.3. De rechtbank stelt vast dat eiser, door te verwijzen naar de situatie van collega's, een beroep doet op het gelijkheidsbeginsel. Voor een geslaagd beroep op dat beginsel is vereist dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. De bewijslast rust daarbij op degene die zich op het beginsel beroept, in dit geval dus eiser. Eiser heeft de namen van de collega's niet willen geven. Verweerder heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat hem geen gevallen bekend zijn die gelijk zijn aan het geval van eiser en waarin door de leidinggevende wel toestemming is verleend om met de mobiliteitskaart te reizen. Eiser heeft door de namen niet te willen noemen niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast. Omdat de bewijslast op eiser rust, hoeft verweerder niet zelf op onderzoek uit te gaan zoals eiser heeft voorgesteld. De rechtbank kan in deze situatie dan ook niet beoordelen of door verweerder gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt niet.

5. Eiser heeft ter zitting verklaard dat de omstandigheid dat er een minimaal verschil zit tussen de kosten voor het gebruik van de mobiliteitskaart tussen de twee trajecten geen beroepsgrond is. De rechtbank laat dit daarom verder buiten bespreking.

6. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:2650](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RBGEL:2020:2650)

JnB2020, 470

MK Rechtbank Den Haag, 20-05-2020 (publ. 02-06-2020), SGR 18/6358

commandant Luchtstrijdkrachten, verweerder.

Inkomstenbesluit militairen (IBM) 7

Nota salaris bij aanstelling CLSK 2018 (Nota 2018)

MILITAIR AMBTENARENRECHT. MILITAIR ARTS. De rechtbank stelt vast dat in het geval van eiseres salarisnummer 13 als uitgangspunt moet worden beschouwd. De, in artikel 7, tweede lid, van het IBM genoemde leeftijdsjaren zijn hierin verdisconteerd. Gelet op de Nota 2018 dienen echter wel extra

salarisnummers te worden toegekend voor kennis (4) en ervaring (1). Daarmee komt het salarisnummer uit op 18. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4607](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4607)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 471

MK CRvB, 03-06-2020, 19/110 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Loon op Zand.

Wmo 2015

WMO 2015. HUISHOUDELIJKE HULP. Het geschil in hoger beroep is beperkt tot de vraag of appellante met ingang van 1 december 2016 met toepassing van het CIZ-protocol recht heeft op drie uur of vier uur per week huishoudelijk hulp. Niet in geschil is dat bij de toepassing van het CIZ-protocol dient te worden uitgegaan van huishoudelijke hulp voor een alleenstaande in een eengezinswoning en dat appellante in beginsel in aanmerking kan worden gebracht voor licht huishoudelijk werk (60 minuten per week), zwaar huishoudelijk werk (180 minuten per week) en de wasverzorging (60 minuten per week), in totaal 300 minuten per week. Evenmin is in geschil dat hierop 60 minuten in mindering moet worden gebracht, omdat appellante zelf helpt met licht huishoudelijke werkzaamheden en de was. De Raad ziet, anders dan het college heeft bepleit, geen aanknopingspunten voor het oordeel dat hierop nog een extra 60 minuten in mindering moet worden gebracht. Het CIZ-protocol ziet immers op de situatie van een alleenstaande in een eengezinswoning, dus een woning met meerdere (slaap)kamers. Het college heeft zijn standpunt dat minder tijd nodig is voor het schoonhouden van de woning van appellante dan de CIZ-normering, omdat in haar woning meerdere ruimtes niet frequent worden gebruikt en alle vertrekken gelijkvloers zijn, op geen enkele wijze onderbouwd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1171](https://ecli.nl/CRVB:2020:1171)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Noodverordening

JnB2020, 472

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 29-05-2020, AWB 20/2941

voorzitter van de Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland te Apeldoorn, verweerder.

Noodverordening Covid-19 Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland 11 mei 2020 (Noodverordening) 2.1 lid 3

NOODVERORDENING. CORONA. EVENEMENT. Van geval tot geval moet bekeken worden of sprake is van een verboden evenement als bedoeld in de Noodverordening. In dit geval - hotelarrangement voor diner, overnachting en ontbijt, waarbij diner muzikaal wordt omlijst door muziekoptreden - is daarvan naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen sprake. De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn standpunt dat sprake zou zijn van een verboden muziekvoorstelling. De voorzieningenrechter is verder van oordeel dat het arrangement ook overigens niet als een evenement in de zin van de Noodverordening kan worden gekwalificeerd.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:2769](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2020, 473

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 02-06-2020, LEE 20/1370 en LEE 20/1371

burgemeester van de gemeente Emmen, verweerder.

Gemeentewet (Gmw) 172 lid 3

OPENBARE ORDE. Een inbeslagname van een hond kan op artikel 172, derde lid, van de Gmw worden gebaseerd. In het verlengde hiervan geldt hetzelfde voor een (tijdelijk) in bewaring houden na inbeslagname. Een herplaatsing van een hond acht de voorzieningenrechter, gelet op de genoemde rechtsoverweging 7 van de uitspraak van de Afdeling [van 28-02-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:644](#)], eveneens mogelijk op deze grondslag. Het euthanaseren van een hond is echter een onomkeerbare maatregel met een zeer verregaande inbreuk op het eigendomsrecht die, gelet op het karakter van de lichte bevelsbevoegdheid, buiten de reikwijdte ervan valt.

Voor zover is beslist tot euthanasie van de hond als herplaatsing niet mogelijk is, kan het besluit geen stand houden.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:2012](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2020, 474

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 18-05-2020 (publ. 02-06-2020), SGR 20/3493 BESLU en SGR 20/3494 BESLU

plaatsvervangend voorzitter van de Veiligheidsregio Haaglanden, verweerder.

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5

Wet veiligheidsregio's 39 lid 1 aanhef en onder d
Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Haaglanden 11 mei 2020 (Noodverordening)
WET OPENBARE MANIFESTATIES. CORONA. Beperking demonstratie op grond van artikel 5 van de Wom tot maximaal dertig deelnemers ter bescherming van de gezondheid. Niet in geschil is dat in de Noodverordening geen bepaling is opgenomen met betrekking tot demonstraties. Evenmin is in geschil dat de kennisgeving dient te worden beoordeeld op grond van de Wom. Het noodzakelijkheidsvereiste is hier niet van toepassing, nu het gaat om een beperking en niet een verbod. Het uitgangspunt van verweerder van maximaal dertig deelnemers is op voorhand niet onredelijk, op grond van het advies van de GGD GHOR en mede gezien in het licht van de maatregelen van de overheid en de Noodverordening. Verweerder heeft hiermee voorsnog voldoende onderbouwd waarom de betreffende beperking is gesteld. Niet gezegd kan worden dat de beperking het recht op betogen illusoir maakt of dat de beperking betrekking heeft op de inhoud van de betoging. Wijst de verzoeken om voorlopige voorziening af.
[ECLI:NL:RBDHA:2020:4378](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4378)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 475

MK ABRS, 03-06-2020, 201904319/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 7 lid 1 c

Vw 2000 16

Vb 2000 3.75

VV 2000 3.24b

VERBLIJF ALS FAMILIE- OF GEZINSLID. MIDDELENVEREISTE. Artikel 3.24b van het VV 2000 moet zo worden uitgelegd dat werkloosheids- en ziektewetuitkeringen als inkomsten verkregen uit arbeid in loondienst moeten worden beschouwd.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag of uitkeringen uit sociale verzekeringen, in dit geval de Werkloosheidswet en de Ziektewet (hierna: werkloosheids- en ziektewetuitkeringen), als inkomsten moeten worden betrokken bij de toepassing van artikel 3.24b van het VV 2000. [...]

Duurzaamheid van de middelen

4. De vreemdeling betoogt terecht dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de invulling van artikel 3.24b van het VV 2000, dat werkloosheids- en ziektewetuitkeringen in dat kader niet worden meegenomen, in overeenstemming is met

de Gezinsherenigingsrichtlijn. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn vereist dat referent beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en de gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Uit de jurisprudentie van het Hof blijkt dat het doel van het middelenvereiste uit artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, is dat de betrokken lidstaat zich ervan kan verzekeren dat referent en zijn gezinsleden tijdens hun verblijf niet ten laste van de sociale bijstand dreigen te komen (zie de arresten Chakroun, punt 46, [[ECLI:EU:C:2010:117](#)] en Khachab, punt 39 [[ECLI:EU:C:2016:285](#)]). Het begrip sociale bijstand gaat over bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon die niet beschikt over inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien (zie het arrest Chakroun, punt 46). Zoals de Afdeling eerder in het kader van de duurzaamheid van de middelen heeft overwogen, valt een werkloosheidsuitkering hier niet onder (zie de uitspraak van 2 oktober 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:2636](#)]). Deze uitkering wordt niet van overheidswege verstrekt. Om in aanmerking te komen voor een werkloosheidsuitkering moet een betrokkene namelijk in zijn hoedanigheid van werknemer premies hebben afgedragen. Van een beroep op het stelsel voor sociale bijstand is dan ook geen sprake (vgl. de arresten van het Hof van 25 februari 1999, Ferreiro Alvite, punt 26, [[ECLI:EU:C:1999:90](#)], en 25 februari 2016, García-Nieto, punt 53, [[ECLI:EU:C:2016:114](#)]). Hetzelfde geldt voor een ziektewetuitkering. Daar moeten ook premies voor worden afgedragen.

4.1. Hieruit volgt dat de omstandigheid dat referent werkloosheids- en ziektewetuitkeringen heeft ontvangen, onvoldoende is om te oordelen dat zij niet aan het middelenvereiste voldoet. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, moet artikel 3.24b van het VV 2000 zo worden uitgelegd dat werkloosheids- en ziektewetuitkeringen als inkomsten verkregen uit arbeid in loondienst moeten worden beschouwd. De Afdeling ziet niet in waarom de verkorting van de terugkijktermijn tot één jaar ertoe zou moeten leiden dat die uitkeringen niet worden meegenomen. De duur van de terugkijktermijn staat immers los van de aard en herkomst van de middelen. Dat volgens de staatssecretaris bij een kortstondig beroep op een werkloosheids- of ziektewetuitkering een uitzondering kan worden gemaakt, is gelet op het voorgaande in het licht van de Gezinsherenigingsrichtlijn onvoldoende.

[ECLI:NL:RVS:2020:1306](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 476

MK ABRS, 03-06-2020, 201909082/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 11 2

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Het belang van het kind bij gezinshereniging weegt niet zo zwaar dat de staatssecretaris verplicht is om DNA-onderzoek aan te bieden als betrokkenen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen officiële documenten kunnen overleggen om de identiteit van één of meer van hen aan te tonen en zij ook niet één of meer onofficiële documenten hebben overgelegd die, objectief gezien, een begin van bewijs van de identiteit opleveren.

4.1. [...] Het vaststellen of aannemelijk achten van de identiteit van een vreemdeling is essentieel bij de in artikel 11, tweede lid, van de richtlijn [Gezinsherenigingsrichtlijn] bedoelde beoordeling of die vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij behoort tot het gezin van de referent bij wie hij wil verblijven. Verder is het vaststellen of aannemelijk achten van de identiteit een basisvereiste voor verlening van een mvv, omdat de staatssecretaris onder meer moet beoordelen of een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde en of artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 16 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1508](#), onder 6.1 en 9.2.

Uit het arrest [van het Hof van Justitie van 13 maart 2019, [ECLI:EU:C:2019:192](#)] volgt dat het initiatief om bewijsmiddelen te leveren en informatie te geven bij de betrokkenen ligt. De staatssecretaris moet vervolgens het overgelegde bewijsmateriaal en de afgelegde verklaringen onderzoeken. Daarnaast kan hij, als hij dat nodig acht, nader onderzoek verrichten, zoals DNA-onderzoek of een identificerend gehoor. Uit het arrest volgt ook dat de staatssecretaris rekening moet houden met de belangen van betrokken kinderen en ervoor moet zorgen dat de eisen die hij stelt aan bewijsmiddelen, verklaringen en uitleg, evenredig zijn aan de aard en het niveau van de problemen waarmee de betrokkenen worden geconfronteerd. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 16 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3147](#), onder 6 en 7.

Uit het arrest volgt niet dat het belang van het kind bij gezinshereniging zo zwaar weegt dat de staatssecretaris verplicht is om DNA-onderzoek aan te bieden als betrokkenen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen officiële documenten kunnen overleggen om de identiteit van één of meer van hen aan te tonen en zij ook niet één of meer onofficiële documenten hebben overgelegd die, objectief gezien, een begin van bewijs van de identiteit opleveren.

Ook de richtlijn bevat geen concreet aanknopingspunt waaruit dit valt af te leiden. [ECLI:NL:RVS:2020:1345](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 477

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 02-06-2020, NL20.7255

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) nr. 604/2013 3 lid 1 lid 2, 12 lid 2, 17 lid 1

DUBLINVERORDENING. CORONAVIRUS. Overdracht aan Italië. Beroep op het CK-arrest [[ECLI:EU:C:2017:127](#)] vanwege coronavirus slaagt. Niet in geschil is dat eiser vanwege nierfalen, waarvoor hij driemaal per week nierdialyse ondergaat, behoort tot de risicogroep van het coronavirus. De rechtbank moet in deze procedure en niet in een latere procedure tegen de feitelijke overdracht volledig en ex nunc beoordelen of overdracht van eiser naar Italië op zichzelf een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand kan inhouden. De aanwezigheid van het coronavirus dient daarbij als feit te worden betrokken. Het behoren tot die risicogroep impliceert dat eiser een relatief grote kans heeft op ernstige medische gevolgen als hij wordt besmet met het coronavirus. De rechtbank acht het een feit van algemene bekendheid dat de kans op een besmetting met het coronavirus groter is bij verplaatsingen en reisbewegingen dan in het geval iemand op één locatie verblijft c.q. er niet gereisd wordt. Onder deze omstandigheden had verweerder nader medisch advies moeten inwinnen over de weerslag van een overdracht op de gezondheidstoestand van eiser en over eventuele te treffen voorzorgsmaatregelen als bedoeld in punt 77 van het arrest C.K. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4910](#)

JnB2020, 478

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 29-05-2020, NL20.7482

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. CORONAVIRUS. Nederland is door het verstrijken van de uiterste overdrachtsdatum verantwoordelijk geworden voor de asielaanvraag.

4. De rechtbank overweegt dat de Dublinverordening geen ruimte biedt om de uiterste overdrachtstermijn te verlengen. Ook in de door verweerder aangehaalde richtsnoeren van 17 april 2020 is geconcludeerd dat de Dublinverordening geen bepaling bevat die toestaat van de regel om binnen zes maanden over te dragen af te wijken, in een situatie zoals die welke als gevolg van de Covid-19-pandemie is ontstaan. De rechtbank ziet geen reden voor aanhouding van de zaak, nu hetgeen verweerder ter zake heeft aangevoerd geen concrete aanknopingspunten bevat voor de verwachting dat het bindend bepaalde in de Dublinverordening met terugwerkende kracht zal worden gewijzigd. In ieder geval weegt het belang van eiser bij duidelijkheid over de behandeling van zijn asielaanvraag zwaarder dan verweerders belang om dit te mogen afwachten. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat één van de doelstellingen van de Dublinverordening is op korte termijn vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is, om de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen. De rechtbank is daarom van oordeel dat Nederland door het verstrijken van

de uiterste overdrachtsdatum verantwoordelijk is geworden voor de asielaanvraag van eiser en deze inhoudelijk in behandeling zal moeten nemen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4818](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 479

MK ABRS, 03-06-2020, 202002175/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar de Republiek Congo. Nu uit het verslag van de presentatie blijkt dat zodra de vluchtgegevens bekend zijn, een laissez-passer zal worden verstrekt, heeft de staatssecretaris het zicht op uitzetting voldoende onderbouwd.

3. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat er op het moment van opleggen van de maatregel van bewaring geen zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar de Republiek Congo bestond. Nu uit het verslag van de presentatie van 20 februari 2020 blijkt dat zodra de vluchtgegevens bekend zijn, een laissez-passer zal worden verstrekt, heeft de staatssecretaris het zicht op uitzetting voldoende onderbouwd. De Afdeling ziet geen reden om aan de juistheid van het verslag te twijfelen. Dat het verslag door een medewerker van de Dienst Terugkeer en Vertrek is opgesteld en de consul zijn toezegging niet op schrift heeft gesteld, is daarvoor onvoldoende. De vreemdeling heeft in beroep bij de rechtbank noch in haar schriftelijke uiteenzetting aan de Afdeling gesteld dat het verslag van de presentatie feitelijk niet juist zou zijn.

[ECLI:NL:RVS:2020:1303](#)

JnB2020, 480

MK ABRS, 03-06-2020, 202001685/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 5.2

VREEMDELINGENBEWARING. HOREN. Late toezending piketmelding. Handelwijze piketcentrale komt voor risico staatssecretaris.

Verantwoordelijkheid piketmelding

3. De vreemdeling klaagt dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de verantwoordelijkheid voor de late toezending van de piketmelding door de piketcentrale aan de gemachtigde niet bij de staatssecretaris kan worden gelegd. Deze klacht is terecht. Weliswaar is, zoals de rechtbank heeft overwogen, de piketcentrale geen onderdeel van de AVIM maar nu de staatssecretaris tijdens kantooruren gebruik maakt van de diensten van de piketcentrale, komt de handelwijze van de piketcentrale voor zijn risico. Hoewel de klacht dus terecht is voorgedragen, leidt de grief, gelet op het volgende, niet tot het door de vreemdeling beoogde resultaat.

4. De twee uur wachttijd die de staatssecretaris in zijn beleid heeft opgenomen, is er onder meer voor bedoeld dat de piketcentrale de piketmelding doorstuurt en om, zoals de vreemdeling terecht betoogt, de dienstdoende advocaat binnen een redelijke termijn in de gelegenheid te stellen contact op te nemen met de staatssecretaris om een afspraak te maken om bij het gehoor van een vreemdeling aanwezig te zijn. Nu de gemachtigde van de vreemdeling, na ontvangst van de piketmelding, nog 50 minuten de tijd had voordat met het gehoor kon worden begonnen, valt in het licht van het beleid niet in te zien waarom zij geen contact heeft kunnen opnemen met de staatssecretaris om hem de situatie rond de late doorzending van de piketmelding uit te leggen en vervolgens een afspraak te maken om alsnog bij het gehoor aanwezig te zijn. [...]

Gelet op het bovenstaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het betoog van de vreemdeling dat ten onrechte geen advocaat aanwezig is geweest bij het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling niet slaagt omdat de gemachtigde van de vreemdeling, nadat zij de piketmelding ontving, geen contact heeft opgenomen met de staatssecretaris om de late doorzending van de piketmelding onder zijn aandacht te brengen en om hem te melden dat met het gehoor gewacht moest worden omdat zij bij het gehoor aanwezig wilde zijn. Er is dus geen sprake van schending van artikel 5.2, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000.

[ECLI:NL:RVS:2020:1304](#)

[Naar inhoudsopgave](#)